

Pondelok 8.12.2010 Kalamita

Včera sme zažili príjemnú prechádzku z herne. Najprv to vyzeralo na dážď, obloha sa na sivo zatiahla, no a začalo snežiť. Cesta z Fourqueux trvá 30 minút dolu svahom. S hustým snehom nám to zabralo viac času. Milla bola pevne zazipsovaná v bicyklovom prívese a ja som si vykračovala v hrubých rukavičiach. Za tých pár minút mi nasnežilo 5 cm snehu na kapotu vozíka. Trochu sme sa vyhrali ešte na dvore a hor sa domov. V tom mi niekto nervózne klope. Myslela som, že znovu niekto ponúka kalendáre. Behom posledného týždňa ich rozdávali mestskí smetiari i poštárka. Pri dverách nervózne prešľapovala zadychčaná Valérie: „Nikam sa nepohni! Ostaň dnu! Von ani nos!“

Udávala krátke povely so zdvihnutým prstom. Nechápavo som pokrútila hlavou: „Hm, že by mi chystala nejaké prekvapenie?“ S výrazom hororu na tvári pokračovala: „Vonku je katastrofa, úplná kalamita. Mesto je v kolapse. Doprava zastavená. Ja som musela odstaviť auto pred školou a s chlapcami sme museli ísť pešo.“

Rozmýšľala som nad tými neškodnými 5 centimetrami snehu. Neskôr som sa od inej susedy dozvedela, že Paríž vôbec na sneh pripravený nie je a nedisponuje žiadnymi odhŕňacími vozidlami. Čiže, keď nasneží (stačí aj pár cm), je to fakt živelná pohroma. Okrem toho vo Francúzsku nie sú povinné zimné pneumatiky, ktoré si kvôli cene aj tak takmer nik nekupuje. Pridala ešte šťavnatú poznámku na Valérino zdesenie. Fakt nechala auto pred školou, priamo uprostred cesty, pretože sa pri cúvaní bála, že keď bude točiť volantom dostane šmyk a skotúľa sa dolu kopcom. Tak zablokovala cestu pre ostatné autá, ktoré tam trčali niekoľko hodín.

Dnes sa situácia skomplikovala. Snežilo s prestávkami takmer celý deň a máme rekordných 10 cm. Na našej ulici hore kopcom sú odstavené autá pekne jedno za druhým. Polovica z nich je nabúraná. Cesty sú zablokované a v obchodoch chýba tovar. Moja žiačka dnes neprišla kvôli kalamite na hodinu angličtiny (mimochodom, pešo to má 12 minút). Dnes sa zrušil aj náš vianočný večierok pre deti. Nacupkali sme tam s Millou na čas, ako hodinky a nik sa neukázal. Doma som potom zistila, že 20 minút pred začatím poslali mail so zrušením. Cesta tam však bola zaujímavá a ocenila som svoj terénny torpédoborec. Nik tu pred svojim domom nemá povinnosť odhŕnúť sneh, tak sa všetci klžu jedna radosť. V jednom kuse počuť sirény.

A to chceme v piatok ráno vyraziť do Nemecka.... uvidíme, či sa vydriapeme aspoň hore naším kopcom.

Nedeľa 12.12.2010 Nemecko - Hipisáci

Heuréka, cesta do Nemecka trvala iba 10 hodín a nemali sme takmer žiadne prekážky, až na pár zastávok kvôli haváriám. Dokonca vydržal i náš nabúraný tátoš. Milla prežila bez hnevu, iba si na seba prevrhla fľašu celú fľašu džúsu.

Usalašili sme sa u Titkovcov, v ich nádhernom novom byte, čo si užívajú už v štvorke, spolu s novopečenou Terezkou. Tatuško si večer vyrazil na šach. Teda všetci sme boli s priebehom dňa spokojní. Sobotu sme trávili presviedčaním nášho potomka, že je celkom fajn po 2 dňoch štrajku niečo zjesť...a haleluja, teplý bretzel priamo z pece u pekára spravil zázrak. Mali sme mali príjemnú prechádzku po našom bývalom Heimatstadte Erlangene. Tatko si spravil tradičný nákup oblečenia a po pár minútach sme vychádzali z obchodu s obrovskou taškou a 4 novými zvrškami.

Najviac sme sa tešili na prichádzajúci večer. Weidiho oslava 60. narodenín začínala o 20.00. Niesla sa v duchu 70. rokov a vhodné oblečenie bolo podmienkou. Šibnutím čarovného prútika sa z môjho manžela stal dlhovlasý John Lennon. Milla bola najprv prestrašená a ani k nemu nechcela ísť, ale potom sa jej celkom zapáčil.

Na oslavu Slávovho bývalého šéfa prišlo cca 40 ľudí. Vzduch bol za chvíľu vydýchaný a Slavo si neustále odhrňal dlhé háro z tváre a čudoval sa, ako sa s tým dá dlho žiť, keď sa v tom človek toľko potí. Weidi mal úžasnú parochňu v ktorej vyzeral ako Rod Steward. Dokonca aj jeho pohyby boli takmer identické. Od slovenskej trupy dostal fujaru s osobným vyrytým venovaním v nemčine. Ako zberateľ cudzokrajných hudobných nástrojov bol priam nadšený. Všade sa to hmýrilo zvonovými nohavicami a lenonkami.

Všetci sme očakávali, kedy sa vrhneme na jedlo. Spotení sme si vyberali z ponúknutých lahôdok. Millu sme nechali ešte vybehať a potom sme sa pokúsili o nemožné, uložiť ju v tom hluku na spánok. Mission impossible sa podarilo za 30 minút. Bola tuhá ako štolverka, aj napriek tomu, že sa jej posteľ natriasala v rytme hlučnej hudby. A boli sme voľní. S mojím hippim sme sa odtrhli z reťazi a pretancovali ani nevieme ako 2 hodiny. Okolo sa to hemžilo deťmi kvetov a oslávenec si to fakt užil. Jeden z hostí vyzeral úplne ako teploš z Modrej ústrice (Policajná akadémia). Iný hosť strávil celý večer pri stoloch s jedlom a stále niečo tlačil. O polnoci sme odpadávali od únavy, tak sme sa rozlúčili.

Dnes sme zažili krst s kostole a spoločný obed 250 ľudí po bohoslužbách. Mala som pocit, že za tých pár mesiacov sa narodilo kopec detí a narástlo mnoho nových brušiek. Na spoločnom obede sme sa na striedačku so Slavom tlačili s množstvom hladných krkov. Milla si užívala behaním medzi stolmi. Poobedie sme navštívili našich predchádzajúcich domodarcov. Milla sa pri príchode k Hilbertovcom hneď rozpamätala na akvárium s rybičkami a po chvíli sa rozbehla k dverám so slovami „Home!“. Zobrali sme ju do bývalej spálne na poschodí a hneď sa rozbehla k skrini so zrkadlom a začala sa jašiť.

Pondelok 3.1. 2011 Dede hačá there.

Práčka pomaly točí a priestranný byt sa konečne prehrial na 22 °C. Keď sme včera večer dorazili, bolo tu necelých 17 stupňov. Kým sme vypratali komplet naložené auto, zahriali sme sa obaja. Bolo natrieskané po poslednú voľnú škáročku. Na prednom sedadle sme mali ešte aj hojdacieho koňa, čo dostala Milla od babi a dede, okrem toho odrážadlo z Nemecka, veľkú izbovú rastlinu a kopec igelitových tašiek s jedlom. Ja som vychádzala zo zadných dverí vždy jednou nohou a 2. som musela nejako dostať následne cez všetky tašky.

Cesta z Nemecka do Paríža ubehla pomerne hladko, trvala iba 9 hodín. Milla nespala celý čas a hneď po vstupe do Paríža zahlásila „Home a Eiffel tower“, napriek tomu, že nevedela kde sme a vežu nebolo vidieť. Hm, aj keď, na 2. strane, „Home“ zahlásila aj po príchode do Erlangenu, Stupavy aj u babky a dedka. Tak fakt neviem, kde sa cíti doma.

Tie 3 týždne prebehli ako voda. 1. týždeň v Nemecku a nekonečná cesta na Slovensko. Následné víkendové pečenie u babky. Napiekli sme mnoho druhov vianočných koláčikov aj tortu. Milla si to veľmi neužila, skôr vymýšľala celý čas s babinou. Mandlí sa nevedela dojesť a do orechovo-čokoládovej torty najradšej pichala malým prstekom, ktorý potom potmehúdsky olizovala. Ruky a chrbát som cítila ešte niekoľko dní a spravila to až masáž u profesionála.

Na začiatku sme mali vzájomné krátke vyjasnenie so Slavinovou maminou o tom, že čas je presne rozdelený narovnať medzi nich a mojimi rodičmi, aby nemala strach a necítila stále potrebu nás telefonicky naháňať. Bola som dosť napálená, tak som aj zvýšila hlas, čo sa mi stalo 1.x za tie roky. Cítila som sa z toho dosť trápne, ale nakoniec to nevypálilo až tak zle, ani to nepokazilo vianočnú atmosféru. Babi to zobrala profesionálne.

Musí, veď je od 27.12. nová starostka Štitár. Predchodca jej tam nechal kopec dlhov, z ktorých sa bude lízať celý budúci rok. Nezanechal jej žiadne informácie, heslá, prístupy,

dokumenty, tak začína od piky. Hneď prvý týždeň úradovania začala pracovnou diétou, kedy behom dňa nič nejedla. Nemala čas ani na záchod. No, musím priznať, že jej to nezávidím. Počas toho 1. týždňa musela pár ľudí prepustiť, iným stiahnuť platy a dozvedať sa, čo sa roznáša po dedine a ako ju za to ohovárajú. Ale zase na 2. strane, je to práca stvorená ako pre ňu a po takmer 30 rokoch na 1 mieste si vyskúša konečne niečo iné.

Inak sviatky boli také zvláštne. Popri tom pendlovaní medzi mojimi a Slávovými rodičmi mi nejako unikol celý ten duch Vianoc a vskutku som si ich ani neužila. Ale užila som si čas so Slávom. Maminy sa postarali o Millu, nakŕmili, uložili spať, pohrali sa a my sme mohli chodiť randiť, alebo len tak spať aj do obeda. To sa mi podarilo až 3x. Neskutočné. Milla sa osmelila na nepoznanie. Ostala s babkami i dedkami, neplakala za nami a dokonca sme jej ani nechýbali. Možno trochu.

Keď niečo chcela, už si to aj vedela povedať. „Dede hačá tu. Babi hačá there and eat!“ Išli sme sa z nej popučiť. Spájala angličtinu aj slovenčinu. Babi ju naučila nové slová a spojenia ako: pančušky, Mikuláš hapal, pod' sa hrať.

A babi sa tiež priučila niečo z angličtiny. Mami však patrila stále výlučne jej. Keď som chcela chytiť a pohľadiť psa, hneď mi ho vytlačala z náručia a usalašila sa na kolenách. Keď ma tatko bozkával, už aj bola v náručí a otŕčala líca. V každom prípade sme skonštatovali, že je povahovo zatiaľ čisto Vinkovičovská. Tvrdohlavá po tatovi, čo mu samozrejme robí dosť veľký problém, keďže neustále čelí tvrdej opozícii, na čo nebol doteraz zvyknutý. A od babky zdedila super organizačné schopnosti a vytrvalosť ísť si za svojim. Z darčiekov ju najviac potešila plastelína. Veď nie nadarmo má v detskom centre prezývku „Mademoiselle pâte a modeler“ – slečna plastelína.

Hojdacieho koňa na baterky sa trochu bojí. Ale chodí ho pravidelne s láskou hladkať. *(Práve zaznela riadna šupa z kuchyne. Rozmýšľam, čo mohlo spadnúť a rozbiť sa. Hm, zabudla som, že varím vajcia do šalátu. Voda sa už úplne vyparila a jedno z vajec vybuchlo. Budem ho zoškrabovať ešte aj z plafónu.)* Ale nevádi, hlavne, že sme zdraví. Ešte nech rýchlo prebehne adaptačná fáza a nech som čo najmenej smutná, že mi je ľúto za kamarátmi a rodinou.

Streda 12.1 2011 A tatko buduje kariéru (písané Slavinom)

Včera som sa tu bavil s kolegami ako tu funguje ten ich hierarchicky systém štúdia, čo sa potom odráža všade vo Francúzsku. Prvá dôležitá vec je, že v životopise je dôležitejšia ukončená **škola** ako prax. Keď ma niekto ukončenú jednu z týchto 4 renomovaných univerzít, automaticky začína niekde na manažérskej pozícii, alebo sa tam dosť rýchlo dostane. Ak to niekto nemá, tak kariérna cesta hore je o mnoho ťažšia a prácnejšia.

www.polytechnique.fr/, www.ens.fr/, www.ensmp.fr/Accueil/, www.ecp.fr/

Príklad, dostali sme teraz od januára novu šéfkú, ktorá nemá o I&C (oddelenie, na ktorom pracujem) ani páru, ale ma ukončenú polytechnickú školu. A to stačí. Všetci to akceptujú, a keďže to je tak tu zažité, nikto nefrflé, ani keď po 20 rokoch praxe v nejakom obore dostane za šéfa mladého fagana z renomovanej univerzity. Na druhej strane, sú absolventi týchto škôl výrazne lepší (vo väčšine prípadov). Tie školy sa zameriavajú na manažérske roly, atď..

Vo Francúzsku platí, ak premeškáš v mladosti niečo, už si odpísaný na stále. Čiže, keď sa niekto neskôr spamätá, tak mu ostáva asi len Amerika.

Vyštudovať vo francúzskom vzdelávacom systéme vyzerá asi takto:

3-6 r. - príprava na školu – materská škôlka povinná od 3 rokov. Už tu sa učí čítať a počítať.

6-11 r. - základná škola

11-15 r. - nejaká nadstavba základnej školy

15- 18 r. - lýceum / obdoba nášho gymnázia

18-20 r. - príprava na vysokú (len matematika, fyzika a jazyk) / ak nemá niekto túto prípravu absolvovanú nedostane sa na renomovanú univerzitu. Na to, aby sa dostal niekto do tejto prípravy, musí mať veľmi dobré výsledky štúdia. Najlepších 50 študentov (podľa výsledkov prípravy) si potom vyberajú renomovane univerzity atď... Kolega, čo to absolvoval tvrdí, že je to dosť stresujúce, každý týždeň je každý minimálne 1 hodinu skúšaný pred tabuľou a rovno známovaný.

20-23 r. - vysoká škola / to sa vraj už dá podľa kolegov - niečo ako u nás - pianko

Takto tu zabezpečujú, že manažéri by nemali byť nejakí tupci, čo si zaplatia štúdium alebo sa dostanú niekde cez kontakty (ako je to v praxi, to sa ťažko zisťuje). No a keďže ja (Slavo) nemám žiadnu z týchto univerzít a teraz by som tu mal byť section manager, tak mi spravili výnimku (ako prvá tu na I&C oddelení) Môj šéf mi povedal, že tu s tým možno vedenie bude mať problém, ale zatiaľ to prešlo. Takže ďalšia cesta hore vedie zo zahraničia :))))))

Inak takýto vzdelávací systém a dôležitosť je aj kvôli tomu, že sa Francúzsko po zvrhnutí monarchie stalo sekulárnou republikou. Zároveň bolo treba nahradiť náboženstvo niečím iným, čo by udržovalo morálku a solidaritu v spoločnosti.

Štvrtok 13.1. 2011 No, not now, not tomorrow, never, ever.....

Počasie sa už 2. týždeň umúdrilo a teploty vystupujú až na neuveriteľných 14° C. Rozkvitli i narcisy na dvore. Človek má hneď lepší pocit, keď vyjde von. Síce často prší, ale je príjemne, pokiaľ nefúka nepríjemný vietor. Takmer každý deň chodíme von, ale aj tak sa neviem dočkať jari a slnka. Hlavné, že nemrzne a nesneží, čo je na január až neuveriteľné. Keď k tomu pridám ešte takmer hodinový posun denného svetla.... Ráno o 8.00 je ešte tma, ale večer je svetlo ešte o 17.30. Je zaujímavé pozorovať ľudí v meste. Už som si zvykla, že Francúzky aj počas zimy nosia poltopánky, čo nie je výnimka ani pri deťoch. Pri 3° C majú dievčatká iba pančušky so sukienkou a poltopánky. Málokedy majú čiapky. Pri pohľade na ponáhľajúcu sa ženu v poltopánkach a sukni bez siloniek mi už ani nenaskakuje husia koža. Šokom pre mňa je, ak vidím niekoľkotýždňové bábätko bez čiapky.

Dokonca sa už zobudili aj električky (cifruše), a Milla ich pravidelne chodí pozerat' na kôru stromov pri dome. Keď nejakého halúzkou zhodí, tak potom plače a kričí: „Clime up!“ Naučila sa už nejakých 10 farieb, tak im nosí rôzne „berry“, teda bobuľky spadnuté zo stromov. „Mňam-mňam bug, red berry.“ Zvykne ich ponúkať lahôdkou.

Vďaka Bohu začala lepšie jedávať. Prestala protestovať na jogurt a keď je hladná, tak aj sama otvára ústa. Je to neskutočná úľava a želim si, aby to nebola iba nejaká prechodná fáza. Napriek lepšiemu jedenie posledné 2 týždne vstáva skoro nad ránom, medzi 3-4 a pýta si niečo jesť.

Inak máme momentálne natieracie obdobie, obdobie vláčiku Thomasa a slova „NO“. Na tvár, ruky, krk, oblečenie natrpie všetko, čo nájde, vrátane deodorantu, balzamu na vlasy, pery, sprchovacieho šampónu alebo zubnej pasty. Začína mi pripomínať baby. Takže pozor, aj kozmetické gény sa dajú dediť. Ak je to tak, tak za pár rokov skrachujeme na krémoch a parfumoch. A Milla bude v 50. vyzerat' na 30 ako baby. Hm, nie zlá perspektíva. Často len-tak príde, nasáčkuje sa do lona mne alebo tatovi a povie „masage“. No, a potom drží ako hluchý dvere, kým jej obeť vymasíruje chrbát, nohy, ruky...podľa nálady.

Rozprávku o Thomasovi, lokomotíve videla cez Vianoce u našich. Odvtedy si stále pýta Toma alebo iba spraví: „ši-ši“. Tatko jej kúpil malého Thomasa z Lega a dostala knižku. S tou chodí aj spávať a večer sa nečíta nič iné iba ši-ši. Jedno poobede, keď nechcela obedovať si ľahla aj s Thomasom. A keď sa zobudila, našla som ju v postieľke s trčiacim kúskom strany z úst. Chýbali polovice z 2 strán.....

„No“ je momentálne najobľúbenejšie slovo. No je odpoveď na otázku, či ideme von, i na otázku, či teda ostaneme doma. Ideme sa hrať, alebo čítať. Ideme sa kúpať, či už ideme von z vane. V závislosti od objektu konverzácie intonuje „no“ minimálne desiatimi spôsobmi. Tatovi sa z toho už ježia chlpy.

Piatok 14.1. 2011 Tak, šup na kozu, nech sa pozrieme

Keďže mi nevyšla návšteva u gynekológa na Slovensku, objednala som sa tu. Najprv som situáciu konzultovala s mamičkami v centre a po 3 odporúčaní som mala isté meno. Zdalo sa mi to ale d'aleko, tak som najprv obvolala viacerých, čo boli bližšie. Žiaden z nich nezdvihol, tak mi nakoniec ostal pán „Odporúčaný“. Valentína mi prisľúbila postráženie Milly, čo znamenalo 1.x ju nechať s niekým iným ako babinami. Pomaly som vyklzla z Valentíninho bytu, samozrejme s ťažkým srdcom. Spoza dverí som počula jej smiech, ako sa snažila chytiť Alice, mačku domácej. Za ňou dupali kroky Henryho, staršieho iba o 9 mesiacov.

U lekára som bola na minútu presne. Sedeli tam už 2 adeptky. Ako som sa dozvedela s krátkej konverzácie, boli objednané ešte predom mnou, tak ma čakalo hodinové čakanie. Vždy, keď sa otvorili dvere, stál pri nich fešný, usmievavý pán, akoby vystrihnutý z módnych časopisov. Mohol mať okolo 50-55 rokov a pri príchode mi podal galantne ruku s otázkou, koľký krát sa vidíme. Prišlo mi to ako rozhovor v bare pri poháriku. Na začiatok sa pokúsil vysvetliť moje priezvisko a dozvedel sa mini prednáškou ako sa tvorí ženské priezvisko na Slovensku. Povedali sme si pár vtipov a medzitým si pochtivo vypočul dôvody mojej návštevy (zaobstarat' Mille súrodenca, najlepšie sestričku :). Mávol rukou nad predchádzajúcimi tortúrami, možnými komplikáciami a ťažkosťami so slovami: „To má dnes každá žena, z toho si nič nerobte. Šup, vyzliecť dohola, na kozu a pozrieme sa na to!“

V Nemecku chodil Slavino na prehliadky so mnou. S tamojším gynekológom si padli celkom do oka a väčšinou celú prehliadku prekecali. Teda, gynekológ kecal a sťažoval sa a Slavo počúval a sem tam položil nejakú tú otázku. Raz sa ho tak znenazdajky spýtal, či ho ešte vlastná žena doma vzrušuje, ak sa díva na cudzie ženy celý deň. Vtedy trochu na sucho preglgol, ale úplne úprimne odpovedal.

Neviem, ako by sa cítil u frantíka, kde som musela ísť dohola. Aby reč nestála, keďže som sa cítila dosť trápne, spýtala som sa, prečo nemá asistentku.

„No, to vo Francúzsku vôbec nie je bežné. Je to drahé, všetko si musím robiť sám (čo bolo naozaj tak). A na Slovensku? Tam je vždy sestrička? No veď hej, ale Slovensko je aj bohatá krajina, že?“ Neviem, čo ma viac prekvapilo. Muž v na mieru ušitom obleku, čo mi robil sono maternice, alebo fakt, že Slovensko je bohatá krajina. Chcel vedieť, ako som si vo Francúzsku zvykla a či sú Francúzi iní ako Slováci.

„No, povahovo sú podobní, len nie takí emoční, v porovnaní s Nemcami sú ale živší,“ odpovedala som, na čo vysvetlil, že to bude tým, že máme rovnaké románske korene. Hm, na to som už nemala odpoveď, iba som podotkla, že sme 1 vetva skôr s Rusmi.

„Aha!“ prehmatával mi brucho: „Tak vy ste vlastne Rusi.“ A radšej sme sa vrátili k mojej maternici. Odobral vzorky na rakovinový test. Dal mi ich do obálky, ktorú musím poštou spolu so šekom na 20 Euro poslať do labáku. Všetko vyzeralo v poriadku a lúčili sme sa so slovami:

„No a teraz makat', makat', makat' a prídete mi o 3 mesiace tehotná.“ (Pričom rukami názorne demonštroval a podčiarkoval dôležitosť svojich slov). Zábavné vyšetrenie ma vyšlo na 70 Euro. Ešteže to poisťovňa preplatí.

Minulý týždeň sa začali vianočné alebo zimné výpredaje. Začali 12-teho. Ako som sa ponáhľala s Millou v koči, ledva som prechádzala cez davy. Mesto je plné ponáhľajúcich sa ľudí s rukami plnými tašiek, taštičiek a krabíc. Niekedy stoja v rade ťahajúc sa až von z dverí. Hotový blázninec. Na každom obchode visia papiere o koľko percent kúpi človek tovar lacnejšie. Fínka Mari bola z toho nadšená. Vravela, že nenakupovala posledné 2 mesiace nič, pretože čakala na výpredaje a chystá sa cez víkend do centra Paríža. Hm, to sa s Millou nedalo, ale nevadí. Využila som sobotňajšiu doobedňajšiu prechádzku, kedy tato behal s Millou po námestí a zatiaľ som prešla Mango. A som krajšia o 1 nohavice, sveter a 2 trička. Po revízii v skrini mi to zdvihlo náladu, tak som ešte prikúpila jarné topánky. Paráda a zvyšok roka do obchodov nemusím.

Štvrtok 20.1. 2011 Ako robím kurzy pečenia

Vianočné koláčiky, čo som po návrate zo Slovenska priniesla a darovala, mali veľký úspech. Valentína sa nad nimi rozplývala a Veronika sa od nich nevedela odtrhnúť. Tak prečo ich nenaučiť ako na ne?

V Nemecku som učila piecť Fang, manželku Slavovho čínskeho kolegu. Bola pilná ako včelička. Pochtivo vždy nakúpila potrebné ingrediencie a pri príprave chcela všetko robiť sama. Ja som jej mala robiť iba dozor. Pamätám si, ako si pri jednom pečení, jablkového koláču, ostrúhala takmer všetky prsty. Kúpila si

nový strúhač s ostrou čepeľou. Najprv sa porezala raz. Chvíľku si ponadávala, utekala po obvaz, nastriekala dezinfekciu a typickou čínskou usilovnosťou, zmiešanou s pokorou a úsmevom sa pustila do práce ďalej.

Potom sa sekla 2. krát, trochu menej bolestivo, lebo už nevydala ani slovko. Podala si prvú pomoc a s ospravedlnením pokračovala. No a 3. x to bola riadna šupa. Dokonca som mala strach, či mi neodpadne a nevykrváca, pretože sa jej z poraneného miesta valila tryskom. Asi 5 minút po podaní prvej pomoci som jej musela držať ruku hore a kontrolovať, akou rýchlosťou presakuje krv cez obvaz. A keďže bola ako Číňanka od prírody bledá, netušila som, či mi odpadne, alebo vydrží. Dobojovala však so všetkou úctou a koláč sme dopiekli. Trpký jablkový koláč. Telefonovala neskôr, že chutil fantasticky.

A už mi to celkom začalo chýbať. Valentína bola z nápadu nadšená. Ako prvé sme vybrali lepené orechové kolieska s čokoládovou polevou a orechom na vrchu. V podstate jednoduchý recept, iba vyžaduje viac času. Moja žiačka sa dovalila v stredu načas i so svojimi ratolesťami. Obed som mala navarený a lorrainsky koláč pripravený, iba bolo treba opražiť slaninku a hodiť ho do trúby.

Valentína dostala bavorácku zásteru s párkami, klobáskami a kyslou kapustou s klósami a šup ho do miesenia cesta. Z jej reakcií som odhadovala, že máganie surovín nepatrí k jej koníčkum. Stále sa pýtala, či už to je a stačí. Hm, tak sme cesto hodili do chladničky a medzitým upiekli lorrainsky koláč a zohriali zeleninovú šošovicovú polievku. Valentína mi dala prednášku o tom, že šošovica je stráviteľná iba za prítomnosti rajčiny, čo sa dočítala v najnovších štúdiách o výžive detí. A deti do 24 mesiacov by ju mali jesť iba v mixovanej forme. Ešte aj Milla sa pri tejto poznámke zaksichtila... pretože to by som do nej nedostala asi vôbec, keďže na šošovicovej polievke je najsrandovnejšia práve šošovica, s ktorou sa tak perfektne dá hrať. Ešteže priniesla od mäsiara čerstvú šunku, pretože tú treba so šošovicou jesť takisto.

Valentína je úžasná žena, má 37 rokov a 2 deti. Veronika má 11 a Henry 2,5 roka. Spolu s manželom opustili pred 7 rokmi Bielorusko a od leta bývajú v Saint Germain. Predtým boli niekde pri Normandii. Vyštudovala právo a vo svojej domovine bola profesorkou práva. Vo Francúzsku nepracovala, ale sa z nej stala špecialistka na výživu svojej rodiny. Pravidelne ma informuje o výsledkoch posledných výskumoch. Poradí, kde kupovať mäso a akú značku. Napríklad kura iba značky Belle rouge. Nadšená som ju išla zohnať a skoro mi zabehlo. Kilo kuraťa tejto značky stojí 17 €. Tak si išlo pekne krásne pípať späť do regálu. Deťom kupuje iba čerstvé bio mlieko s červeným uzáverom a odporučila mi, keďže videla Millu chrúmať surovú mrkvu, kupovať iba v bio obchode. Mäso sa na jej radu má podávať iba na večeru a cez zimu kupuje iba mrazenú zeleninu v bio kvalite, lebo tá na trhu je aj tak syntetická. Nakupovať chodí zásadne iba, keď má veľa peňazí, ako hovorí: „S málo peňazí ma to nebaví.“

Ale späť k našim koláčikom. Po chladiacej fáze prišlo na rad valkanie a vykrajovanie. To bola už úloha pre Veroniku. Umúčená až po uši, valkala a vykrajovala. Síce sa jej podarilo nejakú polovičku navzájom poodkrajovať, ale výsledok bol fajn. Výtvary sme hodili do trúby a hor sa na obed. Henry zažratý do hry s novými hračkami ani nechcel sedieť pri stole, tak ho Valentína naháňala lyžičkou.

Milla sa sústredila na šunku a ja som medzitým odbehovala kontrolovať koláčiky. Samozrejme, že sa mi trošku pripiekli. Ale nevádi. Nasledovala lepiaca fáza s lekvárom a potom namáčanie do čokolády a orech. Čokoládu som pripravovala v mikrovlnke. Pre nedostatok času. Samozrejme, že mi trochu zhorela, keď som zachraňovala Millu v obývačke...bolo ju cítiť v celom byte.

Výsledok som zhodnotila ako adekvátny k podmienkam. Poleva sa nejako zbublinkovala, koláčiky sú trochu tmavé, no a ich tvar je uspokojujúci. Keď zavriem oči, tak ujdú. Valentína s Veronikou sú spokojné, to mi stačí. Po pár dňoch volali, že boli fantastické a pokračujeme s kokosovými rohlíkami.

Piatok 29.1. 2011 Last minute po francúzsky

Vedela som, že to príde. Cesta na Slovensko autom, ubehané Vianonoc, takmer žiadna dovolenka.... Čakala som, že tatko príde s nejakým dobrodružným návrhom. Zaobalil to šarmantne do okúzľujúcich slov, že to robí pre mňa, aby ma pripravil na prichádzajúce návštevne obdobie a aby sme mohli byť spolu. A okrem toho sa blíži naše 13. výročie... Už 2 týždne pokukával po last minutoch, tak som nakoniec 1 vybrala ja.

Oslovili ma 2 týždne na Seychelloch, ale kým som naklikala naše údaje, i posledné miesto bolo fuč. Stislo mi srdce, ale nedala som sa odradiť. Bingo! Týždeň na Kapverdských ostrovoch, all inclusive za polovičnú cenu. Spokojne som s úškrnom vyplňala údaje tatkovej kreditky, ktorú mi veľkoryso daroval. Už som sa videla ležať na pláži... Posledný ťuk a s očakávaním som hypnotizovala monitor, že uvidím nejaké potvrdenie.

Stránka vyplula suché konštatovanie: „*Behom pár dní sa skontaktujeme so spoločnosťou a zistíme, či sú voľné miesta.*“

???? Ale, veď o pár dní (8) už máme letieť... púšťala som paru.

Prešli 2 dni a nič. Tak som volala. Telefónne číslo bolo spoplatnené na 1,34 €/min. Len kým ma poprepájali prešlo 5 minút a potom mi pán ďalšie 4 minúty vysvetľoval, že ešte nič nevedia a ako sa bude postupovať. Okrem toho platí vo Francúzsku úžasné pravidlo 1000€ limitu na bankovej karte na mesiac. Čiže si treba vybaviť výnimku – milión papierov.

Deň 4. - prišiel mail, že v danom hoteli už nie sú miesta, ale našli inú alternatívu na tom istom ostrove. Neva, potvrdili sme.

Deň 5. – poštou prichádza z banky potvrdenie krátkodobého zvýšenia limitu bankovej karty.

Deň 6. – peniaze z účtu strhnuté a prichádza mail, odkiaľ a kedy odlietame. Super, tak pozajtra odlietame. Ráno o 5.00, treba byť na letisku CDG (1,5 hodiny RER od nás). 1. RER odchádza od nás o 5.02.... Tatko vraští čelo a zisťuje, čo stojí týždeň parkovania na letisku..... hm, ¼ zázajdu na osobu. Stíhame to na knap, ale stíhame, hádam to nejako zvládneme aj na letisko.

Ako to potom vyzerá, keď si človek nájde niečo 3 dni pred odchodom? No tak, po francúzsky... všetko má svoj čas...